

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Δύο Ἰδιόμελα τῆς Ἔορτῆς, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον
‘Ἡχος α'

‘Ο τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ πλαστουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἥλθες εὕσπλαγχνε τοὺς νοσοῦντας
ἰάσασθαι Χριστέ, τὸν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατικῇ καλυμβήθρᾳ διὰ τοῦ λόγου σου ἀνέστησας.
Αἱμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας, τῆς Χαναναίας τὴν παῖδα ἐνοχλουμένην ἥλεησας, καὶ τὴν
αἴτησιν τοῦ Ἐκαοντάρχου οὐ παρεῖδες. Διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἄταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ιδών σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου
τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γάρ ἐστί μοι
τίς ὁ ἐμβάλλων με ταραττομένων τῶν ὑδάτων, ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ιαμάτων, ἵνα
κάγὼ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἡχος πλ. α'

Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους
Βηθεσδὰ πέντε στοάς ἔχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων. Ἀγγελος γὰρ
τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραπτεν αὐτήν, καὶ ῥώσιν ἔχαριζετο τοῖς προσιούσιν ἐν
πίστει. Καὶ ιδὼν ὁ Κύριος χρονιοῦντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; ὁ
ἀσθενῶν, ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν
καλυμβήθραν· ιατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἄπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἡξιώθην· ἀλλ' ὁ
ιατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρον σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει,
κηρύπτων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασι.

Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου
‘Ἡχος γ' Ἀναστάσιμον

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἡνέῳκται, πᾶσα δὲ ἡ
κτίσις ἀνευφημοῦσα σε, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Κατανυκτικὸν

Σῶσόν με Κύριε ὁ Θεός μου· σὺ γὰρ πάντων ἡ σωτηρία, ὁ κλύδων με τῶν παθῶν ἐκταράπτει, καὶ
τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν με βυθίζει· δός μοι χεῖρα βιοθείας, καὶ πρὸς φῶς ἀνάγαγέ με κατανύξεως,
ώς μόνος εὕσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικὸν

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου Χριστὲ ἡ δύναμις· ἐν μνήμασι γὰρ κεῖνται, καὶ πνεύματα διώκουσι,
καὶ κατήργησαν ἔχθροῦ τὴν ἔξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὔσεβείας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἡχος πλ. δ'

Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, καὶ μεσούσης τῆς Ἔορτῆς,
εὗρεν ὁ Χριστός, ὀκτὼ καὶ τριάκοντα ἑτῶν Παράλυτον κείμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς
αὐτόν· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν
ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν καλυμβήθραν· ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρον σου τὴν κλίνην·
ἴδε, ὑγιὴς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείας Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα¹
ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤΗ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου Ὕχος γ' Ἀναστάσιμον

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου, καὶ τὸν ἄνθρωπον νῦν κατ' αὐτοῦ ἐνισχύσας, τῆς ἀρχαίας κατάρας, τὴν ἥπταν ἀνακαλούμενος· ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικὸν

Ἐως πότε ψυχὴ μου ἐπιμένεις τοῖς ππαίσμασιν, ἔως τίνος λαμβάνεις μετανοίας ὑπέρθεσιν; λαβὲ κατὰ νοῦν τὴν κρίσιν τὴν μέλλουσαν, καὶ βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ἡμαρτον, ἀναμάρτητε Κύριε, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικὸν

Ἐκλάμπετε διὰ τῆς πίστεως, ὑπέρλαμπροι φωστῆρες ἄγιοι, θεοσεβείας ἐρασταί, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι· τῶν τυράννων γὰρ τάς αἰκίσεις μὴ δειλιάσαντες, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην κατηδαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήττητον, τὸν Σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Θεοτοκίον

Καταφυγὴ καὶ δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, ἡ κραταιὰ βοήθεια τοῦ κόσμου, ταῖς πρεσβείαις σου σῶζε τοὺς δούλους σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μόνη εὔλογημένη.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Ἔορτῆς Ὕχος γ' Τὴν ὡραιότητα

Πάρεσιν εὕραντο, τὴν ὄλοσώματον, οἱ παραλύσεσι φθόνου σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγξιν κατανοοῦντες, λέγοντες· οὐκ ἔξεστι, θεραπεύειν τοῖς Σάββασι, λύειν τε τὴν πάτριον, τοῦ Σαββάτου κατάπαυσιν, τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (**Δίς**)

Εἰς τοὺς Αἴνους Στίχον τῆς Ὁκτωήχου Ὕχος γ' Ἀναστάσιμον

Διηγήσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακές σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου· ἦν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς. (**Δίς**)

Κατανυκτικὸν

Τὸν διεσπαρμένον μου νοῦν συνάγαγε Κύριε, καὶ τὴν χερσωθεῖσάν μου καρδίαν καθάρισον, ὡς τῷ Πέτρῳ διδούς μοι μετάνοιαν, ὡς τῷ Τελώνῃ στεναγμόν, καὶ ὡς τῇ Πόρνῃ δάκρυα, ἵνα μεγάλῃ τῇ φωνῇ κραυγάζω σοι· ὁ Θεὸς σῶσόν με, ὡς μόνος εὔσπλαγχνος, καὶ φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικὸν

Βασιλέων καὶ τυράννων τὸν φόβον ἀπώσαντο, οἱ Χριστοῦ στρατιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως αὐτὸν ὡμολόγησαν τῶν ἀπάντων Κύριον, Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν, καὶ πρεσβεύουσιν ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὕχος πλ. δ'

Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε, καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος, ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἡ ἐνέργεια ἐδείχθη, καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπέρριψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν εἰς μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου, δόξα σοι.

**Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἔορτῆς
Ὕχος γ' Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου**

Ἐφάνη παρειμένοις μέλεσιν ὁ λόγος σου, ὡς σφίγμα ζωηφόρον, ζωοποιέ μου Λόγε· οὐ μαρτύριον, ἡ παρ' ἐλπίδα κλίνης ἄρσις, ἦν κελευσθεὶς ἔφερεν, ὁ κατακείμενος ἐπὶ αὐτῆς ἐπὶ πλεῖστον.

Στίχ. Τὰ ἐλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰώνα...

Γηθόμενος πληροὶ τὸ πρόσταγμα Παράλυτος, τῆς σῆς παντοδυνάμου, Δεσποτικῆς ἰσχύος, καὶ τὸν κράββατον φέρων αὐτοῦ περιεπάτει, καὶ μαρτυρῶν ἐκραύγαζεν· ὁ ἱασάμενος, τοῦτο ποιεῖν κελεύει.

Στίχ. Ὄτι εἶπας, εἰς τὸν αἰώνα ἔλεος...

Ἐν ἔτεσι πολλοῖς καὶ χρόνοις κατακείμενος· Ἐλέησόν με κράζει, ὁ παρειμένος μέλη, λυτρωτὰ Χριστέ, συνεσφιγμένος ἀπορίᾳ, καὶ ὁ Σωτὴρ κράββατον αἴρειν προσέταπτε κατασφίγξας τὰ μέλη.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὕχος πλ. α'

Ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ, καὶ ιδών σε Κύριε, ἐβόα· Ἀνθρωπὸν οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατάκειμαι. Καὶ εὔθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σὲ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σὲ σάρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπὸν οὐκ ἔχω; ἀρόν σου τὸν κράββατον, καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατά, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται, πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον ἄγιε, ὡς φιλάνθρωπος.